

učinil, směla pojišťovna vyplatiti požární náhradu pojištěnci i bez jeho svolení, a neporušila výplatou povinností uložených jí vůči žalobci jako zástavnímu věřiteli. Žalobní nárok na nové vyplacení náhrady k rukoum žalobce není po právu ani mocí práva zástavního, neboť to pominulo tím, že náhrada byla řádně vyplacena již pojištěnci, a předmět zástavy tak zanikl, ani z důvodu náhrady škody, neboť pojišťovna neporušila výplatou náhrady k rukoum pojištěnce převzatých závazků. Dovolání žalované pojišťovny proti odsuzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest pro nesprávné právní posouzení dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s. opodstatněno.

Čís. 5565.

Předpis Šu 225 c. ř. s. ohledně rozsudků pro zmeškání vztahuje se jak na odvolání, tak na rekurs i dovolání.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1925, Rv I 1524/25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Podle Šu 225 c. ř. s. nemá okolnost, že nastaly soudní prázdniny, vlivu na počátek a uplynutí konečných lhůt v řízení opravném proti rozsudkům pro zmeškání. Zákon nerozeznává, o jaký opravný prostředek jde, nýbrž mluví docela všeobecně o konečných lhůtách v řízení opravném. Platí proto jeho předpis pro všechny opravné prostředky, následkem kterých rozsudek opravným řízením probíhá, tedy jak pro odvolání, tak pro rekurs a dovolání. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje okolnost, že zákon v Šu 225 c. ř. s. jednáje o vlivu soudních prázdnin na opravné řízení, používá množného čísla »konečných lhůt«, kdežto v dalších dvou případech v témže odstavci používá jednotného čísla. Nasvědčuje jí dále okolnost, že zákon mluví o opravném řízení, čímž jasně naznačuje, že má na mysli všechny stupně dalšího řízení, ke kterému rozsudek pro zmeškání může dáti podnět, tedy nikoli snad jen nejbližší opravný prostředek proti němu přípustný jako odvolání nebo rekurs, nýbrž i opravné prostředky proti rozhodnutí odvolacího soudu na třetí stolicí. Nasvědčuje jí konečně výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst. k nové úpravě §§ 223—225 c. ř. s. ve znění čís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. Ten praví, že dodatkem Šu 223 c. ř. s. bude pro budoucnost dána možnost, by v soudních prázdninách všechny spory, i když nebyly prohlášeny věcmi feriálními, byly přivedeny až ke konečnému vyřízení, když se nestaly spornými, a že úprava Šu 225 c. ř. s. byla zařízena tak, jak se stalo, proto, by (před procesními úkony v druhém odstavci vyjmenovanými) nenastala déle trvající přestávka, která by výhodu, dosíci exekučního titulu i o prázdninách, zase zrušila, pročež není-li úmyslu rozhodnutí napadati, nemá nastoupení právní moci býti soudními prázdninami oddalováno. I tyto vývody výnosu dopadají stejně jak na odvolání, tak na rekursy a dovolání. V pro-

jednáváném případě byl odvolací rozsudek žalující straně doručen dne 1. srpna 1925. Ježto šlo o opravné řízení proti rozsudku pro zmeškání, bylo dovolání i za soudních prázdnin podati do 14 dnů (§ 503 c. ř. s.). Když žalobce je podal až 24. srpna 1925, je zřejmě opozdžené a musilo býti odmítnuto (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 5566.

S hlediska řu 575, třetí odstavec c. ř. s. není třeba přihlášky k výkonu vyklizovací exekuce, když vymáhající věřitel s účinkem nemůže se přihlásiti následkem povoleného odkladu exekuce.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1925, Rv I 1881/25.)

Na základě soudního svolení k výpovědi byla povolena žalovaným proti žalobkyni exekuce vyklizením na přihlášení. Žaloba, domáhající se výroku, že vymáhaný nárok zanikl, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká nesprávné posouzení právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Míní, že výpověď ke dni 14. srpna 1924, k níž soud svolil, pozbyla účinnosti proto, že žalovaní do 14 dnů od uplynutí vyklizovací lhůty nepřihlásili se k výkonu vyklizovací exekuce, o niž ovšem ještě ve lhůtě zažádali, a že tím nárok jejich na vyklizení zanikl. Dále shledává dovolatelka nesprávným náhled odvolacího soudu, že její žaloba podle řu 35 ex. ř. jest zmeškána proto, že zániku nároku neuplatnila již v dřívějším oposičním sporu proti téže exekuci, míníc, že nemohla nynější námitku uplatniti proto, že z exekučního spisu nebylo zřejmo zmeškání lhůty k přihlášce o výkonu exekuce vyklizovací. Než dovolání není odůvodněno. Zákon žádá v řu 575 c. ř. s. toliko, by pronajímatel do 14 dnů od uplynutí lhůty vyklizovací návrh na exekuci podal. Třeba by nestačilo pouhé podání návrhu na exekuci na přihlášku, když vymáhající věřitel pak se skutečně k výkonu exekuce nehlásí, vyklizení provésti nedá a ponechává nájemce v nejistotě, zda je nájem obnoven, čili nic, netřeba přihlášky k výkonu vyklizovací exekuce, když vymáhající věřitel s účinkem se nemůže přihlásiti následkem povoleného odkladu. Žalovaní se skutečně s účinkem k výkonu exekuce přihlásiti nemohli. Exekuční soud dne 16. srpna 1924 se usnesl, že o výkonu exekuce vyklizovací žalovanými navržené, rozhodne až po právoplatném vyřízení návrhu žalobkyně, na odklad exekuce. Když tento návrh byl právoplatně zamítnut usnesením ze dne 16. října 1924, doručeným 3. listopadu 1924, podali žalovaní znova návrh na pokračování v exekuci dne 20. listopadu 1924. Ani návrh nemohl však žalovaným umožniti výkon exekuce proto, že žalobkyně opět, zatím podavši žalobu oposiční, navrhla odklad exekuce, který jí byl usnesením ze dne 26. listopadu 1924 zase povolen na dobu trvání oposičního sporu. Spor byl skončen rozsudkem soudu druhé stolice, doručeným dne 24. dubna 1925, a tu již dne 23. dubna 1925 ohra-